

κρυφά, ένα-ένα τὰ φυσίγγια του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔβγαζες τὴ μπαρούτη!... Ἔτσι εἶχες γεμίσει ἕνα ὀλόκληρο κουτί καὶ μποροῦσες πειὰ νὰ δράσης...

...Ἀγαπημένε Κλαύδιε... Σήμερα χαμογελάω μ' ὅλα αὐτά. Μὰ δὲν κάνω καλά!... Ἦσουν ἕνα παιδί πὺ ὑπέφερες βλέποντας τοὺς πέτρινους ἀνθρώπους νὰ ὑποφέρουν, εἶχε μιὰ τρυφερὴ καρδιά πὺ ἡ ἀκίνητες γκριμάτσες τοῦ πόνου τοὺς τὴν ἀναστάτωναν. Ἐνοιωθες νὰ πέφτη ἀπάνω σου τὸ βάρος πὺ κρατοῦσαν αὐτοί, εἶχες μιὰ μικρὴ ψυχὴ τρομερὴ, πὺ δὲν ὑποχωροῦσε οὔτε μπροστὰ στὴν χειρότερη βία γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ ἐφιαλτικὸ τῆς μαρτύριο... Ναι, ἔχω ἄδικο νὰ χαμογελάω... Μὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, δὲν χαμογελοῦσα... Ἦμουν περήφανος, σὲ θαύμαζα: σ' ἀγαποῦσα...

— Θὰ βάλω τὴ μπαρούτη κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι, μοῦ εἶπες. Δὲν μοῦ μένει πειὰ παρὰ ν' ἀγοράσω τὸ φυτίλι...

Ἔλεγες: «θὰ βάλω», δὲν ἔλεγες: «θὰ βάλουμε». Θὰ ἔκανες τὴν πράξι σου μόνος σου, ὀλομόναχος. Ὁ Θεὸς ἄς μὲ συγχωρήσει, νομίζω πὺς ἀνάπνευσα ὅταν σ' ἄκουσα νὰ τὸ λὲς αὐτό. Καὶ σὲ θαύμασα περισσότερο!... Ἦσως δὲν εἶχες μεγάλῃ ἐμπιστοσύνη στὴν ἐνεργητικότητά μου... ἡ μᾶλλον ἦσουν μιὰ ἀπὸ τὶς δυνατὲς ἐκείνες ψυχὲς πὺ ἀποφασίζουσαν μόνες τοὺς καὶ ἐνεργοῦν μόνες τοὺς. Δὲν εἶχες ἀνάγκη συνενόχου. Ἦ μόνῃ σου ἀδυναμία ἦταν ὅτι θέλησες νὰ τὰ ἐκμυστηρευθῆς σὲ κάποιον ὄλ' αὐτά...

Σὲ σένα χρωστάω, Κλαύδιε, τὸ ὅτι πέρασα τότε ἡμέρες γεμάτες πυρετό. Μὲ κρατοῦσες, μὲ λόγια λαχανιασμένα, ἐνήμερο τῶν φάσεων τῆς περιπετείας σου: δὲν εἶχες χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσῃς τὸ φυτίλι, φοβόσουν μήπως ἡ μπαρούτη δὲν ἦταν ἀρκετὴ...

Τέλος, μιὰ μέρα, μπαίνονας στὴν τάξι, χαμογέλασες χτυπώντας τὴ σάκκα σου πὺ ἦταν παραφουσκωμένη... ἡ μπαρούτη βρισκόταν ἐκεῖ μέσα...

— Θεέ μου! Ἀνατρίχιασα μὲ τὴ σκέψι ὅτι ἦσουν ἀποφασισμένοι νὰ κάνῃς τὸ ἴδιο βράδυ τὸ κόλπο σου...

Ὅταν σχολάσαμε, πήγαινες εἴκοσι βήματα μπροστὰ μου στὸ βουλευτάρτο Σαιν-Ζερμαίν... Ἐξαφνα ἐγὼ στάθηκα. Μὰ ἐσὺ ἐξακολούθησες νὰ προχωρήσῃς...

Ἦ ὥρα πὺ περιμένα μοῦ φάνηκε ἀτελείωτη.

Τέλος σὲ εἶδα νὰ ξαναγυρίζῃς...

Δὲν ἔτρεχες, ὄχι, μὰ βιάδιζες πολὺ γρήγορα.

Δὲν ἔμαθα ποτὲ τί συνέβη. Οὔτε κι' ἐσὺ... Μοῦ ὠρκίστηκες ὅτι ἔβαλες τὸ κουτί μὲ τὴ μπαρούτη μπρὸς στὴν πύρτα τοῦ σπιτιοῦ, κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι, κι' ὅτι ἀναψες τὸ φυτίλι. Σὲ πίστεψα καὶ σὲ πιστεύω, Κλαύδιε... Μὰ νομίζω ἀκόμα ὅτι εἶδες — ἢ ὅτι σοῦ φάνηκε πὺς εἶδες τὴν μπέρτα κάποιου ἀστυφύλακα κι' ὅτι ἔφυγες λίγο βιαστικά, γιὰ τὸ κάτω-κάτω δὲν ἦσουν παρὰ ἕνα παιδί ὀχτῶ χρονῶν. Ἀρχίσαμε τότε ν' ἀφογκραζόμαστε.

Μὰ κανένας κρότος ἐκρήξεως δὲν ἀκούστηκε.

Ἔπειτ' ἀπὸ μιῆ ὥρα, τέλος, ξεθαρρέψαμε καὶ περάσαμε κ' οἱ δυὸ μπρὸς ἀπ' τὸ σπίτι... Τὸ εἶδαμε ὀλόρθο στὴ θῆσι του... κ' οἱ δυὸ πέτρινοι ἀνθρωποὶ ἐμόρφαζαν πάντα μὲ πόνου κάτω ἀπὸ τὸ καταθλιπτικὸ βάρος τοῦ μπαλκονιοῦ. Τὸ κουτί μὲ τὴ μπαρούτη βρισκόταν πεταγμένο στὸ ρεῖθρο. Τὴν ἄλλῃ μέρα μοῦ εἶπες μὲ ὕφος ἀπελπισμένο κι' ἀποφασιστικό:

— Ἄκου, ὅταν θὰ μεγαλώσω καὶ θὰ γίνω πλούσιος, θ' ἀγοράσω αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ θὰ τὸ κατεδαφίσω...

Λίγο καιρὸ κατόπιν ἀρρώστησα βαρεῖα, λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνω καὶ διέκοψα ἐκεῖνο τὸ χρόνο τὰ μαθήματά μου. Ἀπὸ τότε χωριστήκαμε, Κλαύδιε...

Τέλος σὲ ξαναεἶδα ἔπειτ' ἀπὸ τόσα χρόνια...

Καθὼς βρισκόμαστε μαζὺ, σκεφτόμουν ὅλη τὴν ὥρα,

ναί, ὅλη τὴν ὥρα, τὸ πέτρινο μπαλκόνι...

Μὰ δὲν σοῦ εἶπα τίποτε σχετικῶς...

Σὲ ρώτησα μόνου στὸ τέλος μὲ κάποια δειλία:

— Ἐχεις δικὸ σου σπίτι στὸ Παρίσι;

Κι' ἐσὺ μοῦ ἀπάντησες:

— Ὦ! ὄχι, γιατί;

Φαινόσουν ξαφνιασμένος. Ἦταν φανερό πὺς ἐσὺ δὲν σκεφτόσουν πειὰ τὸ πέτρινο μπαλκόνι τοῦ παρελθόντος. Ἔτσι εἶνε: θυμᾶται κανεὶς ἱστορίες τῶν ἄλλων καὶ οἱ ἴδιοι δὲν τὶς θυμοῦνται πειὰ. Εἶν' ἀλήθεια ὅμως πὺς οἱ ἄλλοι ἔχουν στὴ ζωὴ τους πολλὰς ἱστορίες κι' ἐμεῖς δὲν ξέρουμε παρὰ μιὰ μόνου. Αὐτοὶ πάλι θυμοῦνται ἄλλες.

Κι' ἐξακολούθησες:

— Ὦ! ὄχι!... Δὲν ἔχω σπίτι στὸ Παρίσι... Μοῦ φαίνεται πὺς εἶνε ἀρκετὴ μιὰ βίλλα πὺ ἔχω στὴ Ντωβίλ, γιὰ τὴν ἐκεῖ ἀρέσει στὴ γυναῖκα μου, καὶ μι' ἄλλῃ στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ, γιὰ τὴν ἀρέσει στὰ κορίτσια μου. Ἀρκετὸ βάρος εἶν' αὐτὲς οἱ δυὸ...

Κύτταξα πάλι τὴν γυναῖκα σου καὶ τὶς δυὸ μεγάλες σου κόρες, πὺ μοῦ τὶς εἶχες συστήσει πρὸ ὀλίγου. Δηλαδὴ τρεῖς ὡμορφες γυναῖκες, τόσο κομψές, τόσο λαμπρές, τόσο στολισμένες. Κ' ἔπειτα κύτταξα ἐσένα. Καὶ σ' ἀναγνώρισα ἐπὶ τέλους. Ξαναγύρισα ὡς ἐκ θαύματος οὐράντα χρόνια πίσω, στὴν ἐποχὴ πὺ εἶχαμε σταθῆ κ' οἱ δυὸ μπροστὰ σ'

ἕνα σπίτι τοῦ βουλευτάρτου Σαιν-Ζερμαίν...

Μὰ δὲν ἔμοιαζες πειὰ μὲ τὸ μικρὸ παιδί τοῦ παρελθόντος...

Εἶχες τὸ βλέμμα ἀνήσυχου, τὸ πρόσωπο κουρασμένο, τὴν ῥάχη γυρμένη κι' ἔμοιαζες περισσότερο μὲ τοὺς δυστυχημένους ἐκείνους πέτρινους ἀνθρώπους πὺ ἐξαντλοῦσαν τὶς δυνάμεις τους, ὑποβαστάζοντας ἕνα πολὺ βαρὺ μπαλκόνι...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

« ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ ... »

Ὁ κ. Γιώργος Μυλωνογιάννης, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ποιητὰς τῆς νεωτέρας γενεᾶς, ἐξέδωκε πρὸ ἡμερῶν σὲ κομψὸ τόμο τὰ πρῶτα του ποιήματα μὲ τὸν τίτλο «Πρὸς τὸ Φῶς...»

Τὰ ποιήματα τοῦ κ. Μυλωνογιάννη δὲν διακρίνονται μόνου γιὰ τὴν ἀφογῆ σιχουργία τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν περιεχόμενό τους. Εἰλικρινῆ, χω-

ρὶς ἐπιτηδεύσεις, πηγαῖα στὴν ἐμπνευσί τους καὶ ὄχι, ὅπως συνήθως συμβαίνει μὲ τοὺς στίχους ἄλλων νέων τῆς ἡλικίας τοῦ κ. Μυλωνογιάννη, ἐπηρεασμένα ἀπὸ ξένους καὶ ἰδικούς μας ποιητὰς, προδίδουν τὴν μελλοντικὴν ἐξέλιξι τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὰ γνωστὰ μέσα, θ' ἀκολουθήσῃ τοὺς σύγχρονους δρόμους τῆς τέχνης. Αὐτὸ ἄλλως τε φαίνεται καὶ ἀπὸ μερικὰ ποιήματα τῆς συλλογῆς πὺ ξεχωρίζουν πολὺ ἀπὸ τ' ἄλλα.

Στὸ τέλος τῆς συλλογῆς ὑπάρχουν καὶ μερικὲς ὠραῖες μεταφράσεις ξένων ποιημάτων, πὺ προδίδουν ὅλη τὴν δεξιοτεχνία τοῦ ποιητοῦ.

Στοὺς νέους πὺ ἀγαποῦν τὴν ποίησι συνιστοῦμε θερμότερα τὰ ποιήματα τοῦ κ. Μυλωνογιάννη.

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Μέσα στὸ φρενοκομεῖο ὁ νέος δόκιμος γιαιτρός ρωτᾶ τὸν παλιὸ συνάδελφό του πὺ τὸν γυρίζει στοὺς θαλάμους γιὰ νὰ τὸν κατατοπίσῃ:

— Αὐτὸς ἐδῶ ἀπὸ τί τρελλάθηκε;

— Ἀγαποῦσε μιὰ γυναῖκα κι' ἔπειδὴ ἐκείνη παντρεύθηκε μὲ ἄλλον, τρελλάθηκε ὁ δυστυχῆς.

— Κι' αὐτὸς ἐκεῖ ὁ ἄλλος ἀπὸ τί τρελλάθηκε;

— Αὐτὸς τρελλάθηκε γιὰ τὴν παντρεύθηκε ἐκείνην πὺ ἀγαποῦσε ὁ ἄλλος...